

Arrest

nr. 179 128 van 9 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2014.

Gezien het verzoekschrift dat bij faxpost op 7 december 2016 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissingen van 21 augustus 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Hilde VAN VRECKOM en van advocaat I.FLORIO die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 12 juni 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 augustus 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ze bevat de volgende motivering:

"[...]"

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/08/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

1.3. Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21/01/2014 en betekend op 24/01/2014."

1.4. Op 5 december 2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen die beslissing werd tegelijkertijd een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dewelke behandeld wordt door een Franstalige kamer van de Raad.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 22 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 5 december 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op woensdag 7 december 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 5 december 2016 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 162 008, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Belang

De verwerende partij werpt op dat de verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van het bestreden beslissing, nu dit werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en het te dezen een gebonden bevoegdheid betreft.

De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, zodat in de huidige stand van het geding niet zonder onderzoek van het middel kan worden aangenomen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering.

Ook waar de verwerende partij opwerpt dat het *in casu* gaat om een “herhaald” bevel, blijkt uit de omstandigheden van de zaak dat de verwerende partij zich een standpunt heeft gevormd omtrent de medische problematiek alvorens, samen met de eerste bestreden beslissing, te besluiten tot het nemen van een verwijderingsmaatregel. Er kan niet worden voorgehouden dat aan het nemen van het bevel geen materieelrechtelijke overwegingen zijn voorafgegaan.

In de huidige stand van het geding volstaan deze vaststellingen om de excepties af te wijzen.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"IV. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

A. EERSTE EN ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM, ARTIKEL 13 EVRM IN COMBINATIE MET ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET IN COMBINATIE MET ARTIKELEN 2 EN 3 AANGAANDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN ADMINISTRATIEVE BESLISSINGEN VAN 29 JULI 1991 EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1. PRINCIPES

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;

Dat, « D'après la jurisprudence de la Cour, un mauvais traitement, y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art. 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A no 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A no 26, pp. 14-15, §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement à la fois "inhumain", pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales", et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier, à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale" (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, § 167). Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" ou "dégradants", la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit.). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi, en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de

l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger.» ;

Het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Artikel 13 EVRM houdt in dat eenieder die een verdedigbare grief laat gelden onder het EVRM, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel;

Het EHRM stelt dienaangaande dat « 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66- 67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement. 388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3. » ;

Artikel 9ter Vw. luidt als volgt :

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat :

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;¹

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);²

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat de bestreden beslissing verwijst naar de motieven van de arts, waarbij de arts laat gelden dat "Uit de standaard medische getuigenschappen dd. 12.05.2014 en 08.05.2014 en de bijlage dd. 20.12.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke behandeling zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren spontaan evolueert in gunstige zin. (...) Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.";

Dat de verwerende partij zich deze motieven eigen heeft gemaakt door in de bestreden beslissing te verwijzen naar het medisch attest van 2 augustus 2014;

Dat wordt voorgehouden dat de ziekte geen risico inhoudt voor de fysieke integriteit van verzoeker, noch op zijn leven, nu zelfs zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf van verzoeker een dergelijke aandoening meestal een gunstige evolutie kent;

Dat de aandoening in de medische attesten dd. 8 mei 2014 en 12 mei 2014 wordt omschreven als zijnde "depressie met ernstige psychotische elementen en zelfmoordneigingen"; (stukken 3-5)

Het stopzetten van de behandeling zou volgens de psychiater leiden tot ernstige verhoging van risico op zelfdoding en degeneratie van de depressie; Dat verzoeker immers al werd opgenomen in de psychiatrie na zware depressie en zelfmoordneigingen;

Dat op basis van voormelde attesten kan worden geconcludeerd dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening da bij gebrek aan behandeling een aantasting van de fysieke integriteit, zelfs het leven kan veroorzaken;

Het stopzetten van de behandeling zou bijgevolg verzoeker blootstellen aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoeker minstens een grief onder artikel 3 EVRM heeft geformuleerd, in de zin dat op basis van artikel 9ter Vw. verzoeker de verwerende partij heeft verzocht hem (tijdelijk) te regulariseren nu hij aan een ziekte lijdt dat op aanhoudende wijze moet worden behandeld waardoor hij enerzijds in de onmogelijkheid is te reizen, anderzijds onmogelijk naar zijn herkomstland kan terugkeren aangezien de pathologie gelinkt is aan de gebeurtenissen in zijn herkomstland, waar bovendien geen adequate zorgverstrekking toegankelijk is voor verzoeker;

Dat de verwerende partij minstens een grondig onderzoek diende te voeren in het licht van artikel 13 EVRM, wat ze nagelaten heeft te doen, nu ze op losse gronden, in weerwil van het advies van de psychiater, van oordeel is dat zelfs zonder behandeling er geen risico is op aantasting van de fysieke integriteit of leven;

Dat dit alles behalve een deugdelijk onderzoek te noemen is;

Dat verzoeker derhalve de schending aanhaalt van artikel 13 EVRM;

Dat minstens kan worden gesteld dat de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, en de verwerende partij niet op geldige wijze de aanvraag in het licht van artikel 9 ter Vw. kon beoordelen, nu op losse gronden, zonder enige medische onderbouwing, de verwerende partij van oordeel is dat er geen risico is op aantasting van de fysieke integriteit, noch van het leven aangezien de pathologie niet ernstig is, en dit in weerwil van het medisch advies van de psychiater;

De bestreden maatregel is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd; Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan worden vastgesteld;

Bovendien is deze beslissing onwettelijk in het licht van artikel 9ter Vw. aangezien op lossen gronden geoordeeld wordt dat de ziekte niet ernstig is;

Een schending van artikel 9ter Vw. kan worden vastgesteld;”

4.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de arts-adviseur op 5 augustus 2014 een medisch advies heeft gegeven waaruit blijkt dat de ziekte van de verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734).

Verzoeker betwist niet dat hij in het bezit werd gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De bestreden beslissing is gesteund op het medisch advies van art-adviseur L.L. van 5 augustus 2014, dat als volgt luidt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, b onze diensten ingediend op 12.06.2014.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 12.05.2014 en 08.05.2014 en de bijlage d.d. 20.12.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de depressie dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan evolueert in gunstige zin, De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Aangaande de rugproblematiek dient gesteld dat betrokkene hiervoor heelkundig werd behandeld op 22.05.2014. Aangaande de overige aangevoerde aandoeningen dient gesteld dat geen enkele hiervan gedocumenteerd is of nader omschreven hetgeen niet wijst op de ernst ervan. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en 3e aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De Raad wijst erop dat de arts-adviseur niet van een bijzondere expertise blijf dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen. Evenmin is hij verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Ook leiden tegenstrijdige opinies van de behandelende artsen en de opinie van de arts-adviseur, zoals verweerder in de nota ook aangeeft, op zich niet tot de conclusie als zou de bestreden beslissing of het medisch advies enkel om die reden kennelijk onredelijk zijn. Omgekeerd beweren zou immers het advies van de arts-adviseur overbodig maken. De Raad wijst erop dat zij geenszins de bevoegdheid heeft zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, en van de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat daar integraal deel van uitmaakt, in de plaats te stellen van de arts-adviseur. De Raad van State heeft echter wel reeds gesteld dat de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur bij het geven van zijn advies geen afbreuk mag doen aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin gewezen wordt op de concrete behandeling van de verzoekende partij, als niet te objectiveren door de arts-adviseur beoordeeld worden (cfr. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Verzoeker voert aan dat uit de standaard medische getuigschriften (hierna: SMG) van 8 mei 2014 en 12 mei 2014 die hij voorlegde de aandoening werd omschreven als *“depressie met ernstige psychotische elementen en zelfmoordneigingen.”* Hij voert aan dat deze beoordeling niet is onderbouwd en “steunt op losse gronden.”

Zo blijkt, onder meer, uit het SMG van 12 mei 2014 onder [(D) – met betrekking tot de gevolgen of complicaties indien de behandeling wordt stopgezet] dat de behandelend geneesheer wijst op *“psychische decompensatie met mogelijke suicide”*. Ook blijkt uit dit SMG dat verzoeker in 2013 psychiatrisch werd opgenomen gedurende drie weken. Ook het SMG van 8 mei 2014 attesteert: zware depressie met zelfmoordgedachten, psychotische elementen en gewaagt onder [D] bij stopzetting van een toename en verergering van depressieve en psychotische symptomen. Dit laatste attest gewaagt ook van een *“reëel zelfmoordrisico”* in dat geval. Uit beide getuigschriften blijkt onder [B] – actuele behandeling – dat verzoeker een uitgebreide lijst aan medicatie dient te nemen. ook hier wordt melding gemaakt van verzoekers hospitalisatie. Er werd ook een medisch attest van dokter J.V., psychiater aan het Brugmann-ziekenhuis waarin bevestigd wordt dat verzoeker er gehospitaliseerd werd van 2 december 2013 tot 20 december 2013.

De Raad dient verzoeker bij te treden waar hij stelt dat hoegenaamd niet wordt ingezien op welke wijze uit het advies blijkt dat de arts-adviseur zich daadwerkelijk heeft gebogen over de medische problematiek, zoals deze werd aangehaald in de door verzoeker ingediende SMG's. Nergens blijkt op welke basis het oordeel dat de psychofarmaca enkel symptomatisch zijn, steunt. Dit klemmt des te meer nu de behandelend psychiater in het standaard medisch getuigschrift gewaagt van een "reëel zelfmoordgevaar" bij stopzetting van de behandeling. Hieruit volgt dat, zelfs indien de psychofarmaca symptomatisch zijn, deze van aard kunnen zijn verzoekers zelfmoordneigingen te onderdrukken. Het motief dat de psychofarmaca in casu enkel symptomatisch zijn is in dit licht dan ook niet pertinent.

Dat het risico op suïcide louter speculatief is vindt ook geen steun in het administratief dossier en wordt tegengesproken door het advies van de behandelend psychiater, die gewaagde van van een ernstig zelfmoordrisico en wordt verder ondersteund door de vaststelling dat verzoeker gedurende drie weken psychiatrisch gehospitaliseerd was.

In het medisch advies wordt, naast de verwijzing naar de medische stukken van 8 en 12 mei 2014, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en depressie binnen enkele maanden en zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer-specialist, ondersteunen.

De arts-adviseur kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de psychische aandoening waaraan de verzoeker lijdt en die is geattesteerd in de standaard medische getuigschriften van 8 en 12 mei 2014, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, *in casu* geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de arts-adviseur kan stellen, moet uit het advies van deze arts-adviseur of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, als niet essentieel en louter symptomatisch wordt beoordeeld en deze of gene aandoening spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Nu een voldoende feitelijke grondslag *in casu* ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het middel is in die mate ernstig.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dit werd gegeven nadat werd beschikt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestred bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde medische problematiek. Gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat nog op een andere manier met de medische toestand van de verzoekende partij rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat niet langer kan gesteld worden dat bij het nemen van het bestreden bevel rekening werd gehouden met de medische toestand. *In casu* betreft de tweede bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel waarop artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*" Door de schorsing van de eerste bestreden beslissing is bijgevolg niet voldaan aan de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat met de medische toestand van de betrokkene rekening dient te worden gehouden. Bijgevolg voert verzoeker terecht de schending van de motiveringsplicht aan, daar de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Het middel is ook in die mate ernstig.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De beoordeling van het ernstig bevonden middel is verbonden met een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet geacht worden vervuld te zijn.

In de mate de verwerende partij opwerpt dat het nadeel dat wordt aangevoerd betrekking heeft op zijn partnerrelatie en geen verband houdt met de thans bestreden beslissingen, vindt dit geen steun in het verzoekschrift tot het vorderen van voorlopige maatregelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

Bevolen wordt de schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf van 21 augustus 2014 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. VERHAERT